

РЕШЕНИЕ

№ 1113

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **10758** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. чл.84, ал.1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Х. У., гражданин на А., роден на 30. 11. 1980 г., чрез адв. Р., САК Център за правна помощ—Глас в България против Решение № ВР-14/13.10.2020г., на интервюиращ орган на ДАБ при МС (ДАБ), с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последваща молба рег. № УП12413/01.10.2020г. по описа на ДАБ при МС. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради неправилно приложение на закона и нарушение на административно -производствените правила. Поддържа се, че са заявени три групи нови обстоятелства , които обуславят допустимостта на ново производство за предоставяне на закрила.

В съдебно заседание жалбоподателят –лично и чрез процесуалния си представител поддържа жалбата.

Ответникът -интервюиращ орган при ДАБ, оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура предоставя на съда по основателността на жалбата .

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото

доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е сезирал ДАБ с последваща молба за закрила рег.№ УП12413/01.10.2020г.. Молбата е основана на нови доказателства за тежко здравословно състояние на чужденеца, за участието му в качеството на пострадал в наказателно производство в България и на данни за влошаващо се положение в страната по произход.

Горесцитираната молба е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ и е втора по ред. Първата последваща молба такава е подадена на 23.11.2018 г. С решение № ВР-42 от 05.12.2018 г. интервюиращият орган не допуска същата до производство за предоставяне на международна закрила. Административният акт е обжалван по съответния ред пред Административен съд - София град (АССГ) и с решение №2752/04.06.2020 г. на АССГ -потвърден.

С обжалваното решение не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата молба . Отказът е мотивиран с липса на нови обстоятелства относно положението на кандидата и страната му на произход– Обвинителен акт по д.п. 513 зм 124/2018 по описа по СДВР, пр. пр. 788/2018г. - Специализирана прокуратура;Протокол от последното проведено заседание по наказателно дело 1219/2020г.;Договор за съжителство с упоменат настоящ адрес. По отношение здравословното състояние на молителя е посочено, че същото вече е било предмет на обсъждане в предходно производство по разглеждане на последваща молба за предоставяне на закрила.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима .

Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Оспореното решение за недопускане на последващата молба е издадено на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ от компетентен административен орган и в установената форма.

Не се установяват данни за нарушаване правата на жалбоподателя по чл.76в, ал.1 ЗУБ .Ето защо, съдът намира, че процедурата по проверка на допустимостта на последващата молба е надлежно проведена. Административният орган не е допуснал процесуални нарушения - изяснил е заявените от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение.

Правилно настоящата молба е приета за последваща. Легалната дефиниция на понятието "последваща молба" се намира в разпоредбата на § 1, т.б от ДР на ЗУБ и се определя като молба за предоставяне на международна закрила в РБългария, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила.

Правилото на чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ предвижда, че производство за предоставяне на международна закрила не се образува, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му на произход. Същото е аналогично на нормата чл.33, ал.2, б."г" от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

Правилно интервюиращият орган е приел, че липсват нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на жалбоподателя, като не се установява и наличието на значими нови факти относно личното му положение. Обосновано и законосъобразно е прието от ответния орган, че не са налице нови обстоятелства, които да са основание за допустимост на последващата молба.

Безспорният факт, че търсецът за закрила е лице със специални потребности и като такова се нуждае от специални гаранции, за да се ползва от правата и да изпълнява задълженията си по този закон, вече е обсъждан от административния орган и съда при предходното разглеждане на последваща молба. Същият, преценен на плоскостта на личната бежанска история и заявеното от чужденеца желание да отиде в Германия, за да си постави протези, е оценен като такъв, който не може да обуслови извод за допустимост на последващата му молба.

Съдът намира наведените доводи за необходимост от провеждане на ново производство за предоставяне на закрила, поради обстоятелството, че жалбоподателят е участник в наказателно производство, за неоснователни. Твърденията за участието на жалбоподателя в качеството на пострадал в наказателния процес не са относими за настоящото производство за международна закрила. Същите нямат връзка с бежанската история или с държавата по произход на жалбоподателя., поради което не могат да се приемат за нови обстоятелства или доказателства.

Съдът не споделя доводите в жалбата за настъпила съществена промяна по отношение на обстановката в А. спрямо анализирания в предходното административно производство. В тази връзка следва да бъде посочено, че от влизане в сила на съдебното решение, с което е отхвърлена жалбата на чужденеца по повод отказа да бъде допусната последващата му молба за образуване на производство за закрила, са минали едва няколко месеца. Действително, от приложените по делото справки за актуалната ситуация в А., изготвени от Център за правна помощ –глас в България/ л.32/ и Дирекция „Международна дейност“ в ДАБ/л.82/ се установява повишаване несигурността в страната и увеличаване броя на жертвите сред цивилното население, в резултат на въоръжените действия от страна на антиправителствени групировки и

нарастващата тенденция за употреба на взривни вещества и минни оръжия. Общата ситуация на несигурност и насилие в определена държава обаче, сама по себе си не може да обуслови нарушение на чл.3 ЕКПЧ при експулсиране до територията ѝ. Следва в хода на производството да е установено, че има действителна опасност от малтретиране вследствие единствено излагането на индивида на това насилие при завръщането му. Съдът намира, че в случая не се установяват данни, които по несъмнен начин да сочат, че от кумулация на индивидуални и общи рискови фактори по отношение на жалбоподателя ще се породи опасност от малтретиране на прага, на който чл.3 ЕКПЧ да трябва се задейства като забрана за връщане.

В случая от факта на службата на чуждия гражданин като войник не следват действия по преследване или потенциална заплахата от преследване. Оспорващият е заявил, че спрямо него не е упражнявано насилие и не са отправяни заплахи. Посочил е, че не е бил заплашван и върху него не е упражнено насилие.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение е законосъобразно, без да са налице отменителните основания по чл.146, т.1 – 5 АПК във вр.с чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не дължи произнасяне по тях.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Х. У., гражданин на А., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № ВР-14/13.10.2020г., на интервюиращ орган на ДАБ при МС (ДАБ), с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последваща молба рег. № УП12413/01.10.2020г. по описа на ДАБ при МС.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: